

ANISHA LAKHANI

Gita
PRESS

učiteľka NAD ZLATO

O OZAJSTNEJ škole, kde VŠETKY pravidlá určujú PENIAZE

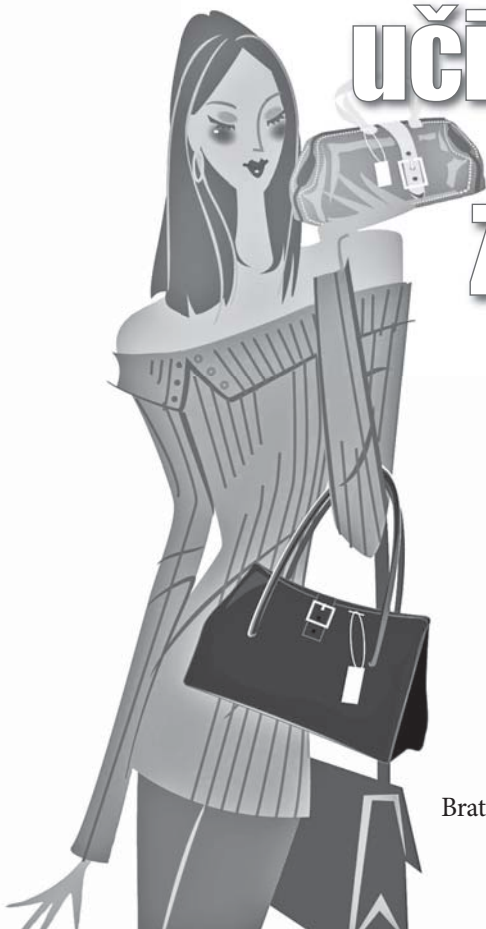
učitel'ka NAD ZLATO

„Neprekázalo mi,
že trinástročné dievča má cartierky,
prekázalo mi, že ich
nemám ja.“

ANISHA LAKHANI

učiteľka NAD ZLATO

Bratislava apríl 2010

Pod'akovanie

Najskôr chcem poďakovať svojej agentke a priateľke Jeanne Forte Dube. Si jedinečná. Som nekonečne zaviazaná Ellen Archer za jej podporu a entuziazmus a Brende Copeland z vydavateľstva Hyperion za nezaplatiteľný humor a premyslené editovanie. Moja vďačnosť patrí publicistkám Christine Ragasa a Lauren Hodapp. Ďalej ďakujem Willovi Balliettovi, Kathleen Carr, Jessice Wiener, Navornovi Johnsonovi a celému tímu, ktorý pracoval na tejto knihe. Ako autorka som si nemohla priať lepších spolupracovníkov.

S láskou by som rada spomenula môjho otca Vinnyho Ahoojua a jeho milovaného zlatého retrievera Benjamina Rorryho, ktorý je najkrajším v Hilton Head v Južnej Karolíne, môjho malého brata Karana „Šéfa“ Ahoojua a predovšetkým moju mamu Anjali Khanna, bez ktorej by táto kniha nikdy nevznikla. Spomienka na nás štyroch v Soldiers Field zostane navždy v mojom srdci ako jedna z najkrajších. Na záver ešte ďakujem môjmu manželovi Mussadiqovi Lakhanimu za to, že je mojím najlepším priateľom a skutočnou, jedinečnou láskou.

Predslov

„Ako sa to stalo? Platíme vám predsa 250 dolárov za hodinu!“

Uprene som pozerala na topánky a márne sa snažila vymyslieť zmysluplnú výhovorku pre Huntera Walkera Braxtona III. Celú prácu o *Velkom Gatsbym* od F. Scotta Fitzgeralda som napísala sama. Jeho milovaná dcéra Whitney si zatiaľ pozerala marcové vydania časopisov *Vogue*, *Harper's Bazaar* a *Elle*. Z času na čas prispela úžasne inteligentnou poznámkou: „*Nech sa to na mňa trochu podobá.*“ Jednoduché!!! Stačilo zameniť slovo *pominuteľný* za *krátky* a vyhodiť z textu všetky trojslabičné slová. Použila som pár zlých citácií a niekoľko slovies zle vyčasovala. Ničenie textu ma zabíjalo. Viac času som strávila znehodnocovaním eseje ako jej samotným písaním. Nebolo to jednoduché, pretože za prácu, ktorá musela vyzeráť prirodzene, mala Whitney dostať najhoršiu známku A-. Prirodzene! Čiže, nie veľmi „múdro“ ani veľmi „dobré“ a už vôbec nie veľmi „napísala ju moja doučovateľka“. Whitney za tú podrbanú recenziu dostala F s tučným červeným PRÍŤ ZA MNOU navrchu. Bolo 17.40 a na mňa čakali ďalšie štyri doučovačky. Neočakávaná katastrofa u Braxtonovcov bolo to posledné, čo som potrebovala.

„Anna, esej som si čítal a musím vám povedať, že s pánom Rowenom nesúhlasím. Máme sa s ním stretnúť v pondelok

ráno. Musel som preto zrušiť dôležitú poradu komisie. Celá firma bude na mňa čakať, kým ja budem riešiť tento... uhm, *problém*. Nemám čas. Je vašou úlohou, aby ste ukázali, aká je Whitney talentovaná.“ Jeho hlas bol ľadový. Konečne som pochopila, prečo ho denník *Wall Street Journal* nazval Žralokom. (Vždy som si vygooglovala informácie o rodičoch!) Do riti! Určite ma vyhodí.

„Veľmi zlá známka, Anna,“ povzdychla si pani Braxtonová. „Whitney je na dne. Položilo ju to. Povedala nám, ako tvrdo na eseji pracovala a o vašich vzácnych radách a pomoci. Chceme, aby ste tam boli aj vy, keď budeme s pánom Rowenom hovoriť o jeho neprimerane vysokých nárokoch.“

Pozerala som na Susan Braxtonovú najpokojnejšie, ako sa len dalo. Nechcela som prezradiť, že sa cítim ako úplný blázon. Cenné rady a pomoc? Ako tvrdo Whitney pracovala? Whitney knihu ani len nevidela. Najbizarnejšie na našom stretnutí bolo, že Braxtonovci o všetkom vedeli. Sami mi dali šťavnatých bonusových 1000 dolárov za to, že si román prečítam. Po Susaniných poznámkach som čakala, že ja alebo pán Braxton odpadneme. V pondelok ráno? *V žiadnom prípade!* Začínam predsa učiť siedmakov angličtinu.

„Susan, si retardovaná? Aj idiotovi by bolo jasné, že Whitney nedostala F za prácu. Tento... pán Rowen obviňuje našu dcéru z niečoho vážnejšieho.“ Susan pri slove „retardovaná“ zvädla. Bolo mi jej ľúto, ale súhlasila som s jej mužom. Susan bola učebnicovým príkladom trofejovej manželky z Park Avenue. (Aj keď Braxtonovci žili v mestskom dome na 78. ulici medzi Piatou a Madison.) Manžel s dcérou jej dávali nemilosrdne pocítiť, že ako trofej stráca lesk. Hunter jemným zdvihnutím obrvy. Whitney bola priamočiarejšia a svoju matku často nazývala „sprostou cundrou“. Susan manžela nepodvádzala, ale výrazy ako *cundra*, *fľandra* a *kurva* sú v slovnej

zásobe dievčat z manhattanských súkromných škôl bežné skoro ako *diplomacia a mier* v Organizácii Spojených národov. Sprostá cundra bol Whitnin eufemizmus na označenie reality: zanedbávajúca-anorektická-sebecká-len nech mne je dobre-matka. Odkasľala som si, odpila z minifľašky vody Fiji, ktorú slúžka pripravila na konferenčný stolík, a rýchlo rozmýšľala. Musela som vymyslieť dôveryhodne znejúcu sprostosť, aby som sa pondelkovému stretnutiu vyhla. Bolo 17.55 a ďalšie doučovanie sa mi začínalo o 18.00. Ak sa mi podarí odísť do piatich minút, budem meškať maximálne desať. To nie je až také zlé. Musím vypadnúť. Hneď.

„Pani Braxtonová, pán Braxton, myslím, že pán Rowen naznačuje, že Whitney nenapísala esej sama. F nie je známka za prácu,“ povedala som presvedčivo.

Braxtonovci na mňa pozerali ako obarení. Susan zatvorila oči a hlasno vzdychla. Hunter vyzeral, že ma poženie pred súd. Výrazom povedz-mi-niečo-čo-neviem naznačoval, že musím zmeniť stratégiu. A rýchlo.

„Čo je absolútny nezmysel,“ pozbierala som sa, „pretože nemá žiadny dôkaz. Whitney je výborná študentka (klamstvo, ktoré mal každý rád), schopná fundovanej eseje, pretože na svojich úlohách tvrdo pracuje. Ak pôjdem s vami na konfrontáciu s pánom Rowenom, iba mu jeho podozrenie potvrdíme. Na vašom mieste by som ho obvinila, pretože naozaj nemá žiadny dôkaz.“ Som dobrá!!! Braxtonovci sa upokojili. Moja reč sa im veľmi páčila. Kde v pekle je Whitney? Prečo tu nie je? *Do riti!* Moja ďalšia doučovačka je na západnej strane ostrova. Začala som sa potiť.

„Máte pravdu, Anna.“ Hunter bol opäť vo svojej koži chladnokrvného žraloka: „Myslíte si, že mám od toho učiteľa požadovať dôkaz?“ Vďaka Bohu, karty sa obracali v môj prospech.

„Miláčik, nie je ten... pán Rowen v našej škole nový? Asi nerozumie, že sme v komisii,“ zanariekala Susan. Hunter sa na ňu obdivne pozrel. Využila som situáciu.

„Susan má pravdu. Na vašom mieste by som na žiadne stretnutie nešla. Som si istá, že keď zavoláte riaditeľke, diskkrétne incident vyrieši k vašej spokojnosti.“ Naučila som sa, že slovo „*diskkrétne*“ je medzi manhattanskými elitnými rodičmi mimoriadne obľúbené. Špeciálne, keď išlo o *indiskrétnosť* ich detí. Čarovné slovíčko. Hunter bol opäť na koni.

Kvôli klientovi, ktorý mi platí 250 dolárov za hodinu, som ochotne prekračovala všetky pravidlá. Práve som detailne inštruovala neuveriteľne bohatých a vplyvných manhattanských rodičov, ako efektívne zničiť bezmocného učiteľa a urobiť z neho úplného vola. Prednedávnom som sama bola v koži pána Rowena. Kvôli spravodlivosti, úcte a rovnému chrbtu som obvinila dieťa rodičov, ktorí boli v komisii školy, z klamstva. Beriem späť! Bola som si stopercentne istá, pretože som ho s doučovateľkou nachytala v Starbuckse. On popíjal kávičku a ona o život písala jeho domácu úlohu. Bola to moja kolegyňa. Riaditeľka mi poďakovala za „starostlivosť“ a povedala, že o všetko ostatné „sa postará“. Považovali ma za neznalú manhattanských pomerov. Vtedy som ešte nedoučovala. Barbarské časy, keď sa mi strata pozície so smiešnym platom 1800 dolárov mesačne zdala životnou katastrofou. Mlčala som. Držala ústa a krok. Teraz som na druhej strane.

Hunter „Žralok“ Walker Braxton III. bol nadmieru spokojný. Vo vrecku mi vibroval telefón. So sebazaprením som ho nechala tak.

„Fantastický nápad, Anna. Presne tak. Nezruším konferenciu pre hlúpe stretnutie s učiteľom. Čo si vlastne myslí, kto je? Zavolám riaditeľke.“ Hunter Braxton vstal z gauča,

potiahol nosom a vyšiel z izby. Ak by pán Rowen vedel, čo ho čaká, vrátil by Whitninu prácu s tučným červeným A.

Nebezpečná búrka, ktorá mi takmer pokazila celé popoludnie, prehrmela a mohla som sa slobodne nadýchnuť. Susan sa na mňa mdlo usmiala. Mier bol nastolený. Utekala som si stopnúť taxík, ktorý ma odvezie na Avenue Central Park West. Deviatkovi Joshuovi musím napísať esej na tému Montesquieov vplyv na tri vetvy americkej vlády. Základ som si pripravila v škole, keď som svojim študentom premietla na hodine film. Vo výťahu (mestský dom Braxtonovcov mal päť poschodí) som si spomenula na vibrujúci mobil. Esemeska od Whitney.

OH BOZE NENAVIDIM ROWENA!!!

Pripomen, ze ona a ocko v komisii skoly.

Videla si tie opatky vchera?

1

Naozaj uplynul len rok?

Matne si spomínam, že učiteľkou som chcela byť preto, lebo som verila, že je to najprestížnejšie povolanie na zemi. Chcela som byť kombináciou Matky Terezy a Angeliny Jolie motivovanou tým, že bude pomáhať druhým. No dobre, chcela som tiež nosiť chutné kostýmy od Rebecca Taylorovej. Ako som si mohla naivne myslieť, že systém súkromných škôl nie je skorumpovaný?

Pred promóciou som presviedčala rodičov, že stať sa učiteľkou je pre mňa najdôležitejšie v živote. Ich skepticizmus a sklamanie iba podnietili moje odhodlanie. Naše argumenty odznievali pri spoločnej večeri ako v každej inej rodine. Láva sa nám liala do tanierov s jedlom a na erupciu nebolo treba dlho čakať.

„V živote som nebol taký sklamaný.“

Jednoduchá veta z úst môjho otca ma dostala. Pozrela som cez stôl na mamu.

„Mami?“ začala som opatrne.

„Som na strane tvojho otca, Anna. Čo odo mňa očakávaš?“

„Je to definitívne rozhodnutie? Budeš učiteľkou?“ Prisahám, že som cítila, ako sa chveje stôl.

„Áno. Budem učiteľkou.“ Buď pokojná, Anna. Prinútila som sa pozrieť otcovi priamo do očí.

„Akože v škole?“

„Áno. V normálnej škole.“ Prečo sa na mňa tak veľmi hnevajú? Povedala som, že chcem byť pornoherečkou? Alebo poetkou?

Otcovi spopolavela tvár.

„S detektormi kovov? S úniami? A s mizerným zárobkom? A vyprdni sa na otca a na to, že ti platil najlepšie školy?“

Čože?! Snažila som sa im povedať, že som sa rozhodla pre profesiu, ktorú považujem za najnoblesnejšiu na svete, a oni sa na mňa hnevajú?

„Otec! Som do toho úplne zažratá. Mal by si ma vidieť v mojej triede. Robím to so zanietením a decká ma milujú.“ Viem, že slovo zanietenie znie tak trochu hlúpo, ale je to pravda. Posledné dva semestre som učila v štátnej škole v štvrti Upper East Side. Hlavná učiteľka ma síce stále kontrolovala, ale v podstate som učila siedmakov dejepis celkom sama. Pamätám si nechuť na ich tvárach, keď som im povedala, že budeme preberať ústavné práva, ale aj to, ako sa zmenila na nadšenie, keď som im povedala, že o jednotlivých dodatkoch skomponujeme rapovú pieseň. Kolegovia vraštili obrvy. No a čo? Oživila som apatických žiakov v štátnej newyorskej škole! Porozumeli americkej ústave! Na konci tematickej látky som sa cítila ako hrdina.

Zhlboka som sa nadýchla a skúsila na rodičov novú stratégiu.

„Otec, keď učím, dávam zo seba to najlepšie, čo vo mne je. Ešte nikdy som nebola na seba taká hrdá, istejšia svojím poslaním, ako keď som so svojimi žiakmi.“ Zdalo sa mi, že sa trochu roztápa.

„Anna, uvedomuješ si, aké máš šťastie? Budeš mať diplom z Kolumbijskej univerzity. Môžeš robiť čokoľvek. Pamätáš si, aké to bolo pre nás všetkých náročné a ťažké, aby sme ti po-

mohli dostať sa, kde si teraz? Tvoja mama a ja sme ťažko pracovali, aby ste vy dvaja s bratom mali vzdelanie, ktoré vám zabezpečí *pohodlný život*... Lepší ako ten náš. Jeden z mojich najväčších životných úspechov je, že ti dokážem zaplatiť ktorúkoľvek právnickú alebo ekonomickú školu v krajine. Do pekla! Ak chceš, vykašli sa na postgraduálne! Okamžite ťa dostanem do firmy Bear Stearns ako analytičku. Môžeme chodiť do práce spolu. Rozumieš mi? Vieš, koľko ako učiteľka zarobíš? Menej ako smetiar!“

Nestihla som sa ani nadýchnuť, keď sa pridala mama: „Miláčik, veľmi ťa milujeme a pravdupovediac, doteraz si mala veľmi pohodlný život. Za nič si nemusela platiť. Viem, že si myslíš, že byť učiteľom je nóbl. Aj my si to myslíme. Ale – učiť predsa môžeš kedykoľvek. Nájdi si normálnu prácu, vybuduj si kariéru a uč, keď budeš mať deti, a nie teraz.“

Penila som. Môžu byť ešte povýšenejší? Bola som pre nich trojročné decko, ktoré potrebuje fľašku, a nie rodičovskú podporu. Byť učiteľom nie je druhotriedne. Viem, že nič nezarobím, ale je to jedna z najdôležitejších profesií v živote. Najdôležitejšia. Zrazu som sa na svojich rodičov pozerala novými očami. Pokrytci. Celý život som počúvala otca, ako sa sťažuje na nekonečné hodiny strávené v banke. Frázy typu *Peniaze nič neznamenajú, keď si starý a nemôžeš si ich užiť* či *Času strávenému s deťmi sa nič nevyrovná* nám mama každodenne opakovala. Pípanie mikrovlnky neskoro v noci, ktoré signalizovalo, že mu ohrieva večeru, pretože konečne prišiel domov, bolo mojou rozprávkou na dobrú noc. Ak by som za každého učiteľa, ktorý si myslel, že moji rodičia sú rozvedení (otec ani raz nebol na rodičovskom) dostala dolár, môžem ísť v tridsiatke do dôchodku. A teraz toto? Vážne chcu, aby som bola bankárkou? Neodpustila som si sarkazmus.

„Prepáč, otec. Máš pravdu. Bear Stearns. Nevieť sa dočkať, až povediem osamelý, nudný a nenaplnený život. Budem presne ako dcéry tvojich kamarátov, na ktoré si taký pyšný. Zabudla som, že mojím najdôležitejším poslaním v živote je uspokojiť teba a mamu. Preboha, ako som mohla byť tak slepo nezávislá?“

Výraz na tvári môjho otca bol jednoznačný. Prehnala som to. Nech! Môžu si za to sami. Očakávala som slzavú hrdosť a nadšenie, že vychovali dobre zmýšľajúcu, nematerialistickú dcéru. Neoznámila som im predsa, že odchádzam so svojim rockovým frajerom (niežeby som nejakého mala). Nepostavila som sa dramaticky do stredu izby s vyhlásením, že idem do Mierových síl. Ani nič podobné. Podľa maminho výrazu som usúdila, že ďalšie slová sú zbytočné.

„Dobre. Choď si učiť. Nečakaj našu pomoc. Nájomné si platíš! Sama si kupuješ jedlo. A sama si platíš všetky účty. Choď a zabávaj sa. Iba... mohla si nám povedať, že chceš byť učiteľkou. Neunúvali by sme sa platiť toľké peniaze za tvoje vzdelanie.“

Posledná kvapka. Pohár pretiekol. Moji rodičia sú najne-normálnejší ľudia pod slnkom. Prešla ma chuť na racionálne vysvetľovanie. Sú to zistiť, najatí ľudia. Republikáni. Prisluhovači systému, ktorý pracujúcemu národu (mne) nič nedovolí.

„Dobre!“

„Dobre.“

„DOBRE!“

Vyletela som z kuchyne, prefrčala okolo môjho brata, ktorý celý nadržaný počúval na chodbe, a vtrhla do svojej izby. V slzách zúfalstva som do cestovnej tašky nahádzala šaty a nabíjačku na mobil. Vedela som, že sa o mne stále rozprávajú, ale bolo mi to jedno. Bola som proti všetkému, na čom

im záležalo. Nepotrebujem ich peniaze. Vystačím si sama. Zarobím si. Ešte posledný raz sa odveziem ich BMW na železničnú stanicu, a tým sa môj vzťah k luxusným autám skončil. Nájdem si vlastnú cestu.

Sú voči mne tvrdí. Pritom ja som noblesná. Ak by na svete nebolo mne podobných, deti by nemali žiadne vzdelanie. Nikto by nikdy nevymyslel liek na rakovinu, najnovšie úspor-
né autá, vyhynula by poézia, nemali by sme afroamerického prezidenta... Cítila som sa sama, opustená a nepochopená. Nikdy som sa s nimi takto nepohádala, nikdy som neopúšťala rodičovský dom s tým, že sa tam nikdy nevrátim. Vlastne áno, raz. Vyniesla som si svoje obľúbené Barbie kreslo na koniec príjazdovej cesty a sedela tam do obeda, pretože som mala pocit, že rodičia pri raňajkách uprednostňovali brata. Vtedy ma priviedla naspäť vôňa grilovaného syrového sendviča, ktorá sa šírila z kuchyne. Ale teraz je koniec. Nič! Odchádzam navždy!

Vystúpila som na stanici Grand Central v New Yorku vyčerpaná a bez strechy nad hlavou. Na účte som mala 1500 dolárov, ktoré sa tam nazbierali vďaka promočným darčekom. S tým som si mala vystačiť celé leto. Alebo celý život? Ešteže mám Bridgette Meyersovú.

Moja priateľka a sestra z dievčenského klubu na Kolumbii. Predtým ako sme sa presťahovali do mestského domu Delta Gamma, sme boli spolubývajúcimi v internáte Carmenn Hall. Bridge ma dávno predbehla a mala prenajatý byt v nádhernom činžiaku s vrátnikom na východnej strane. Bola analytičkou v banke Morgan Stanley. Zarábala dosť na to, aby si byt prerobila a zariadila v módnom sivom tóne. Viac sa však po-

dobal na výstavnú predajňu Mauricea Villencyho. S nízkymi gaučmi, malými koberčekmi a so zabudovaným osvetlením pripomínal vzdušnú loď, ale musím uznať, že to bol byt dospelé ženy. Počas posledného semestra pracovala pre firmu na polovičný úväzok a týždeň po promócii začala na plný. Za „noc“ Bridgette zostarla o desať rokov. Takým sexy „je mi dvadsať a niečo“ spôsobom. Práve prišla domov. Na sebe mala tesnú čiernu sukňu, priliehavú čiernu blúzku a na nohách topánky, ktoré sa nápadne podobali na lodičky od Jimmyho Choo. V džínsach a tričku som sa zrazu cítila hlúpo.

„Čau, segra,“ povedala priateľsky, otvorila náruč a silno ma objala. „Si v poriadku?“ Stačil mi jeden pohľad na jej tvár s výrazom „je-mi-lúto-že-máš-prácu-strednej-vrstvy“ a takmer som sa rozplakala. Celý svet sa na mňa hneval alebo ma ľutoval.

„Bridgette, vypadnem skôr, ako si uvedomíš, že som tu bola,“ myslela som to vážne.

„Zlatko, čo vymýšľaš? Načo sú sestry? Ale teraz... To s tým učiteľstvom myslíš vážne?“ smutne pozrela na moju jedinú tašku a nasmerovala ma k rozťahovaciemu gauču. „Všetky sestry z Delta Gamma si mysleli, že žartuješ. Nikto ťa nebral vážne, keď si povedala, že budeš učiteľkou.“

„Čo mám lepru alebo čo?“ zakričala som.

„Je to normálna kariéra. Učiteľka. Normálna. Niektorí rodičia sa dokonca tešia zo svojich detí, keď sa rozhodnú pre toto povolanie. A Langdon je najprestížnejšia škola na Manhattane. Vieš, aké šťastie som mala, že som tú prácu vôbec dostala?“

„Asi áno,“ povedala Bridgette neurčito. „Do Langdonu chcú ľudia dostať svoje deti, a nie dostať sa tam ako učelia. Počúvaj, dnes večer je jedna akcia... Chceš ísť so mnou? V škole začínaš až na konci augusta. Poď, aspoň si trochu prevetráš hlavu.“

Prevetrať hlavu?! Pre mňa je to sen a pre ostatných si z toho musím prevetrávať hlavu.

„Kde?“ Nezdalo sa mi, že moja najlepšia priateľka krátko po promócií nosí dizajnérske oblečenie, býva v drahom byte a dostala pozvánku na nejakú akciu na Manhattane.

„Áááale, len stretávka analytikov z Morgan Stanley v Bungalowe 8. Oni, neviem, akože prenajímajú kluby a veci... Vieš? Znie to trochu divne, ale zabavíme sa.“ Prenajímajú kluby? Analytici, ktorí len teraz skončili školu? Chodila som na vysokú v New Yorku, ale môj Manhattan sa končil v Tomovej reštike na 112., intrákové párty a bary v okolí úplne znegovali chuť trepať sa niekam do downtownu. Nebola som Newyorčankou. Bridgette ma aj v tomto porazila. Mrzelo ma to.

„Centrum Downtown je veľmi... ďaleko,“ povedala som nerozhodne. „Robia dojem.“

„Počúvaj, takto to jednoducho beží. Vo svete elektronického bankovníctva sa idú analytici nováčikovia roztrhnúť, ale... áno, naša ťažká práca je ocenená. Za odmenu máš večeru v Nobe alebo drink v Bungalowe 8. Pracujeme od nevidím do nevidím, toto je jediná možnosť, ako sa aspoň trochu spoznať s kolegami.“

Neveriacky som pokrútila hlavou. Naozaj je taká naivná?

„Bridge, sú ako díleri kokaínu. Na začiatku dávajú to svinstvo zadarmo. Staneš sa závislou od štyristodolárových večerí v Nobe, a nie vždy budú zadarmo. Potom budeš ochotná stráviť v práci neviem koľko hodín nadčasov, aby si si ich mohla dovoliť.“

Všetko mi bolo jasné. Dvadsaťdva rokov som žila v tme. Nevidela som, že žijem v spoločnosti, ktorá je ochotná urobiť čokoľvek pre luxusnú značku a drahú reštauráciu. Morálka je druhoradá. A čo šťastie? Rodina a priatelia? Bridgette strávi život za kancelárskym stolom vo firme, kde nebudú vedieť jej

meno. Bude si môcť dovoliť suši za deväťdesiat dolárov a večer vo VIP klube. Zarobí pekné peniaze a k tomu ešte krajšie odmeny. Na druhej strane moja výplata učiteľa novej americkej generácie mi nebude stačiť ani na nájomné.

Vymenili sme ľudí za suši.

„VÁŽNE, berieš sa veľmi vážne. Chceš učiť. Pochopila som. Ideš so mnou alebo nie? Bude sa ti tam páčiť.“ Bridgette sa tvárila rovnako ako moja mama, keď mi zasa niečo preletelo hlavou.

„Nie, ale ty chod.“

„Annie, ako učiteľka máš predsa voľné leto. Poď so mnou, budeme sa zabávať ako za starých čias,“ ignorovala fakt, že už to nie som stará ja. Nevôľu som neskrývala.

Sadla si ku mne na gauč. V obrane som si prekrižila nohy a pozerala na tmavú obrazovku jej plazmového televízora. Ak ma zo sympatie objíme, asi jej strelím facku.

Prišlo to.

Ach.

„Prosím ťa, chod. Nepotrebujem tvoj súcit,“ skríkla som a zdvihla cestovnú tašku. Znesiem všetko, len nie jej pokrytecké sympatie. „Bol to omyl. Nájdem si nejaké iné miesto na prespanie.“

„ANNA!“ Bridgette zablokovala dvere. „Dobre, ideš učiť. Chápem... Nemôžem povedať, že nerešpektujem niekoho, kto chodí naozaj každý deň do práce.“

Aha! Škáročka, na ktorú som čakala.

„Nechceš chodiť každé ráno do práce?“

„To som nepovedala.“

„Mala si to na mysli.“

„Nie, ja...“

„Bridgette! To som ja! Nemusíš na mňa robiť dojem. Nespoznávam ťa s týmto všetkým jetsonovským nábytkom a spros-

tosťami o práci. Prosím ťa, prestaň sa pretvarovať.“ Zúrívo si začala krútiť prameň vlasov a pozerala ma masívnu lampu, ktorá hrozivo visela nad gaučom.

„Zvuk budíka, každé ráno... Neznášam to.“

Hlas sa jej zlomil, keď povedala neznášam... A konečne predou mnou stála moja najlepšia priateľka. Odľahlo mi. Po mesiacoch „milujem bankovníctvo!“ tu bola stará, lenivá a milá Bridgette, ktorú mám veľmi rada. Dievča, ktoré opisovalo a dalo si donášať kuracie sendviče z reštaurácie od Toma, pretože sa mu ťažilo zísť dolu do kaviarne.

„Nemôžem ísť von, lebo nemám žiadne prachy,“ povedala som s grimasou.

„Svoj život prežívam v podrbanej otvorenej kancelárii, kde mám pre seba asi dvakrát dva metre,“ odsekla.

„Som chudobná len deň a už to nenávidím,“ vyzývala som ju na slovný súboj.

„Ani neviem, o čom tie čísla v banke sú,“ odpovedala rýchlo. „Čakám, kedy si konečne všimnú, že mi matika vôbec nejde.“

„Tak to ti teda nejde.“

„Neznášam ťa za to, že si ma prirovnala k Judy Jetsonovej!“ Hrala so mnou moju hru.

Celá vysmiata som položila tašku a ľahla si na jej nový koberec.

„Snehoví anjeli?“

Bridgette si ľahla vedľa mňa. Začali sme mávať rukami a nohami ako za starých čias v snehu. Tradícia, ktorú sme začali po jednom žúre v prvom ročníku na Kolumbii.

Opité sme sa váľali v snehu hneď vedľa univerzity. Prišla si po nás strážna služba. Odvedy sme robili snehových anjelov všade a najčastejšie na chodbách intráku.

Pozorovala som ju, ako máva rukami a nohami, a konečne ma zalialo teplo. Nenormálne úzka sukňa sa jej vyhrnula a odhalila, že Bridge má sťahujúce, otrasne veľké nohavičky.

„To čo máš na sebe?“ revala som od šťastia, že som objavila tajomstvo jej magického schudnutia. Bridgette mi nevenovala pozornosť a len mávala a mávala.

„Som snehový anjel so sťahujúcimi nohavičkami a som na to hrdá,“ vyhlásila.

Napadlo mi, že môžem byť rada, že nesedím v tej hroznej kancelárii v sťahujúcich nohavičkách minimálne dvanásť hodín denne a nerobím prácu, o ktorej ani neviem, či ju robiť viem. Možno sa dnes Bridge zasmiala prvýkrát po mesiacoch. Štuchla som do nej.

„Som na mizine, ale objednám pizzu. Posledné dobré jedlo pred životom vrecúškových polievok.“ K idylickému večeru nám chýbalo už len obľúbené DVD. Konečne prestala mávať.

„Anna, ja naozaj idem von.“

Čo?

Prudko sa postavila, stiahla sukňu a vyhýbala sa môjmu pohľadu. Sťahujúce nohavičky aj moja priateľka sa stratili. Dotkla sa môjho pleca.

Ten dotyk bol horší ako objatie zo sympatie.

„Sú tam, akože, sú tam ľudia, moji kolegovia, ktorým som slúbila, že prídem. Nehnevaj sa, prosím.“

A zmizla.

„V pohode,“ klamala som. „Aj tak som veľmi unavená.“

„Som rada, že sme sa opäť našli,“ povedala Brigitte a začala sa zúrivo chystať. O tridsať minút zavolała svojim novým priateľom a vyšla z bytu s taškou značky Balenciaga.

Bude to dlhé leto.